

— Заповѣдано ни е да закараме за довечера сто овце и сто кози: царьтъ иска да ги принесе жертва на боговетѣ.

Тогазъ Буда каза:

— И азъ ще дойда съ васъ.

И той тръгна съ овчаритѣ изъ праха подъ слънчевия пекъ, като държеше въ ржцѣ агънцето. Успокоената овца тихо блѣеше край него.

Тѣй тѣ стигнаха въ града. Слънцето позлатяваше вече тихитѣ води на рѣката и хвърляше дълги сѣнки по улицитѣ и край вратитѣ, дѣто стоеше царската стража.

Когато Буда приближи съ агне въ ржцѣ вратитѣ, стражата отстѣпи, търговцитѣ дръпнаха своитѣ стоки, купувачи и продавачи прѣкратиха своитѣ спорове; всички бѣха вперили очи въ кроткото лице на пѣтника.

А на царя съобщиха:

— Въ града пристигна единъ пустинникъ заедно съ стадото, което ти искаше за жертвоприношение.

Царьтъ стоеше въ жертвената палатка, дѣто браминитѣ въ бѣли одежди подържаха огъня, що пламтѣше на жертвеника.

Едно отъ жертвенитѣ животни — шарена дългорога коза — бѣ вече въ ржцѣтъ на жреца, готовъ да забие ножа въ красивата ѣ шия.

Но Буда кротко продума:

— Не давай да я убиватъ, велики царю!

И слѣдъ това развърза вжжето, съ което бѣ умотано бѣдното животно; лицето на Буда бѣ озамено; неговътъ погледъ завладѣ всички; тѣ неволно му се покориха и никой не го спре кога развърз-